

Català **Les Brontë, *Fine Cherry*. Dijous 12 d'abril de 2018. Projecte d'Acció en viu. *Barcelona Producció és una iniciativa de La Capella*.**

Alicia Cayuela, Victoria Macarte, Xavier Manubens, Mar Medina, Tirso Orive Liarte i Rosa Tharrats

Fine Cherry és fruit d'una sinopsi nominalista dadà, la que sorgeix d'agermanar Fina Cirera, ballarina catalana dels anys trenta, de la qual tenim poques notícies més enllà del fet que va ser una seguidora de la dansa lliure d'Isadora Duncan, i la cantant *punk* Cherry Vanilla, de la qual sí que sabem força coses per les seves memòries i YouTube.

Cherry Vanilla (de nom real, Kathleen Dorritie) es va buscar un pseudònim rar i vulgar, seguint l'estela de Rrose Sélavy, mentre que Josefina Cirera es va trobar el seu nom artístic, com qui diu, *ready-made*. Això ja indica dues maneres de fer molt diferents. Què tenen a veure, doncs, una ballarina de reverberacions noucentistes que s'emmiralla en l'ideal clàssic grec i una cantant *punk* de Nova York que participa del cercle *underground* d'Andy Warhol?

Eugeni d'Ors, després d'una insolació primaveral a Cadaqués l'any 1911, seguida d'una indigestió d'anxoves i xarel·lo,¹ va imaginar una cosa magnífica: la unió del noucentisme amb el cubisme, i d'aquí va sorgir l'exposició cubista a la galeria Dalmau de Barcelona l'any 1912, la base teòrica de tot plegat: tots dos moviments parlaven en els seus manifestos de l'estructuralisme. El *punk* i la dansa

lliure parlen de la llibertat del cos, i aquí tenim que les Brontë, sense anxoves, ni xarel·lo, ni insolació, però a Cadaqués, veuen que la Vanilla de la Cherry-Cirera és Fina.

Les Brontë funcionen com un *tableau vivant* que es mou lentament però constantment per la força de la gravetat i la improvisació, menades per un fil electroacústic variable segons un seguit de frases o mots dits de manera "improvisada", encara que aquesta "improvisació" s'hagi mesurat i revisat, repetit i corregit, ampliat i discutit molt en grup. Potser és perquè la gravetat magnífica la seva força amb el temps, però a les Brontë els agrada allargar-se en el temps de manera indefinida, pel que això té d'automatisme.

Aquesta prolongació genera mutacions en la percepció de les imatges: és com el joc infantil de repetir una paraula molts cops fins que perd el sentit o n'adquireix un altre. Andy Warhol deia que "si es mou s'ho miraran". Es referia a moviments insignificants que, amb el "temps", revelen expressions sorprenents de qualsevol cosa: com, per exemple, quan després de mirar llargament el pla fix del film *Empire*, per "sorpresa", els llums d'algunes finestres comencen a apagar-se.²

En aquest *collage* dadà de vulgaritat *punk* i elegància neogrecoromana, la frase "tiran más dos tetas que dos carretas" deu rondar-los sempre com

un emblema, i per això els pits femenins són el centre de totes les seves imatges promocionals. Uns pits amb mugrons daurats embolcallats de sons elèctrics poden tenir l'efecte de les dianes de Francis Picabia i el ressò de la màxima de Marinetti filtrada per Wolf Vostell, una Victòria de Samotràcia gegantina dalt d'un Mercedes Benz.³ La seva proposta és muntar una gran festa bacanal grecoromana *pop-punk-glam-trash-glitx* "com a forma de resistència a l'ocupació i la colonització de la poètica corporal per part del capitalisme".

Sabem que a Cherry Vanilla tot plegat li encanta (les Brontë s'han posat en contacte amb ella i la tenen al corrent), però és difícil d'imaginar com s'ho prendria Fina Cirera, ja que no podem saber com era de lliure i fina. Potser li passaria com al senyor Eugeni d'Ors, que, després de superar la fantasiosa ressaca del xarel·lo, va rebre un clatellot cubista de la seva pròpia mà, o potser no, ja que a la seva mestra Isadora Duncan li agradava Duchamp,⁴ i aquest, al seu torn, va ser un gran artista rococó.^{4 bis} I això és el que reivindiquen les Brontë: un nou rococó, una experiència íntima, directa i plena de dobles sentits.

Joan Casellas

Les Escaules, primavera de 2018, amb un llaç groc

¹ Això de la insolació, les anxoves i el xarel·lo és una llicència poètica, però la resta és rigorosament certa i històrica.

² *Empire*. Andy Warhol, 1964. Pel·lícula en blanc i negre, muda, de 8 hores i 5 minuts de durada.

³ Marinetti, en el seu manifest futurista de l'any 1909, va proclamar que el sotragueig d'un automòbil a tota velocitat és més bell que la Victòria de Samotràcia. L'artista Fluxus Wolf Vostell va fer una escultura sinòptica d'aquesta frase, que va consistir a posar una Victòria de Samotràcia gegantina al damunt d'un Mercedes Benz.

⁴ Isadora Duncan li va comprar un quadre actualment perdut, que s'especula que podria tenir alguna relació amb el seu famós *Nu baixant una escala*. Posteriorment s'hi relacionaria a Nova York. També tractaria amb Picabia, amb qui tindria una aventura amorosa.

^{4 bis} Duchamp va ser, sens dubte, un artista rococó en les formes i els interessos temàtics. Per a més detalls, remeto al meu article "Duchamp a Barcelona", publicat a *L'Avenç* l'abril de 2012 (núm. 378).

Les Brontë és un duo artístic afincat a Cadaqués, casa del diví Dalí, i format per la ballarina Victoria Macarte i l'artista tèxtil i visual Rosa Tharrats.

Les Brontë es van conèixer el 2011 treballant en la pel·lícula *Història de la meva mort*, d'Albert Serra, on la llum de Casanova es troba amb la foscor de Dràcula. Omplien les hores fora de pla pels castells de França i Transsilvània jugant amb el vestuari d'època i fent petites performances per entretenir els actors en espera. D'allà ve la inspiració per tirar endavant un projecte artístic col·laboratiu, i el sobrenom de "Les Brontë".

Han portat el seu projecte estètic *Neotaxidermia* des dels seus orígens, a Berlín, fins a Barcelona i fins a indrets de l'Espanya profunda sota projectes de comissariat del grup AADK.

La seva obra s'expandeix per la dansa, la performance, la moda, la música, el vídeo, la instal·lació i les arts visuals, d'una estètica primordial transposada a l'era digital. L'obra evoluciona, però es basa en aquest concepte de "neotaxidèrmia" com a transferència d'imatge o essència, restes tangibles d'idees o records. Ho fa capturant la "retromania", apropiació cultural i propagació salvatge de tendències d'avui amb elements visuals i vius de performance com el folklore del nostre temps. Ciència-ficció d'època. Una col·lecció d'arxius perduts del futur. El postapocalipsi és una condició psicoestètica.